

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' ἑννηακόσα ἱρία,
δράσις καὶ φιλοπατρία.

Δέκατον κι' ἑννατον μετροῦντες χρόνον
στὴν γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρονσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἐκα φράγκα καὶ τὸ χέρι.

Ἑκτη τοῦ Σεπτεμβρίου,
ἄσπρο τοῦ Μερκουρίου.

Δώδεκα σὺν ἑκατόσα,
πόλεμος καὶ κάβα τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος δέκτος.

πλησίον τοῦ Βαριετέ
μάχας ἐκ τοῦ συστάδην ;

Φ.—Λένε, καυμένη Περικλῆ, πῶς ἓνας Κρουσοβίτης
καὶ Μακεδὼν πολίτης
στὸν Ράλλον τὸν ποθυπουργὸν παρέστησε μὲ πόνον
τὰ πάθη τὰ περιγράφτα τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων.
Π.—Τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς μ' αὐτό;

Κύττα καὶ τὸν ποδύγυρον τῆς ἐλευθέρας γῆς...
τῆς φούσταις του σηκώνει
γεμάταις ἀπὸ σκύνῃ,
καὶ φεύγει κατακίτρινος τὸν τρόμον τῆς σφαγῆς.

Φ.—
ὡς χθὲς προχθὲς ἀντάμωσα τὸν δόλιο Κρουσοβίτη,
καὶ τοῦπα: φίλε Μακεδὼν,
βλέπεις πῶς τρέχει κρουνηδὸν
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν
αἷμα σφριγῶν καὶ τίμιον περιφανῶν ἡρώων,
ἐγγεγραμμένων 'στὸ κλεινὸν τῶν Ἀθηνῶν μητρώον;

Ἄκου τὸν κόσμον, δυστυχῆ,
πῶς φεύγων ἀλαλάζει,
κύττα κορώννα σὰν βορῆ
καὶ βόλῃ σὰν χαλάζι.

Βλέπεις σακάκια, φίλε μου, καπέλα πεταμένα
καὶ ποδοπατημένα;
βλέπετε σεῖς οἱ χάχινδες, βλέπετε σεῖς οἱ χαῦνοι
τὴν πλῆθος καθβαλάρηδων 'στους δρόμους ἐπελαύνει;

Ἄκου τὸν θῆνον τῆς Ραμᾶ... Ραχὴλ τὰ τέκνη κλαίει...
ἄκου κι' ὁ γέρο κότσυφας πῶς μὲς τὸ ξαναλεῖ.

Πρόσεχε, Κρουσοβίτη μου, στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
νὰ μὴ σὲ πῶν βόλῃ.
Πρόσεχε, κακουδὶρη μου, νὰ μὴ γενῇ θυσία
στὴν αἱματοχυσία.

Βλέπεις τοῦ κράτους τοὺς στρατοὺς
νὰ τρέχουν μέσα 'στὰς σφαγὰς,
κι' ἀκούεις γύρω κοπετούς
καὶ σφαζομένων οἰμωγὰς;

Φυλάξου, μὴν ἐκτίθῃσαι μὲς 'στὰς ἀσπιδολώσεις,
κι' ἂν ἐκεῖ πέρα γλυτώσας ἐδῶ δὲν θὰ γλυτώσας.
Ὅσο 'μπορεῖς ἀπέφυγε τῆς μάχης τὸν βρασμὸν
μὴν τύχη κι' ἐν ὀνόματι τῶν νόμων καὶ θεσμῶν
ἔβρεθῇς ὁλόγουμος Ἀδάμ ἡμέρα πεσῇ μερὶ
σὲ τοῦτο τὸ λημέρι.

Βλέπεις τὸ πλῆθος ἔντρομον νὰ φεύγῃ προτροπάδην ;
μὰ δὲν κυττᾷς, ἀγαπητέ,

Γιὰ κύττα τὴν Ἑλλάδα σου, τὴν λατρευτὴ μητέρα σου...
φυλάξου, κακοροῦίσεις, καὶ κρύψου καὶ ἀμπαρῶσου,
καὶ ἂν βγαίνης καὶ καμμιὰ φορὰ νὰ πάρῃς τὸν ἀέρα σου
καὶ μὲ τὰ δῶδ' τὰ χέρια σου νὰ κἀνῃς τὸ σταυρὸ σου.

Καὶ φώναζε γονυκλινὴς
μαζὶ μ' ἐμᾶς τοὺς γηγενεῖς:
Σὺ, Κύριε, ποῦ μ' ἔσωσες ἀπὸ Βουλγάρων χέρια,
σύ σκέπε με καὶ ἀπὸ Ρωμηῶν κουμπουρία καὶ μαχαίρια,
καὶ ἀπὸ τῆς κάλπης τὸ μπουρί
καὶ τοὺς θεσμούς τοῦ Θεοδώρου.

Σὺ, Κύριε, βοήθησε καὶ ἐμὲ τὸν Κρουσοδίτην,
τυχαῖον παροδίτην,
μέσ' στοὺς ἀφροὺς τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐγὼ νὰ μὴν ἀφρίσω
καὶ ἀρτιμελὴς στὸ Κρούσοδον μὲ ρούχα νὰ γυρίσω.

Καὶ ἂν εἶναι νὰ θανατωθῶ, θὰ τῶχω γιὰ χαρὰ μου
νὰ μὲ σκοτώσῃ μάχαιρα καὶ βόλι τῶν Βουλγάρων,
παρὰ τὰ φάσχιν' ἀδελφῶν νὰ χύσουν τ' ἀντερὰ μου
μέσ' στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν ἀπὸ σκυῖας λαθάρων.

Π.—Καὶ ἐγὼ ποῦ λές, βρε Φασουλῆ, πῆγες στὸν Παρθενῶνα
μ' αὐτὸν τὸν Μακεδόνα,
καὶ τοῦπα: σὺ ποῦ ζήτησες στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
καταφυγὴν καὶ βάλσαμόν τῶν ἀνιάτων πόνων,
κύτταξε δρᾶσιν καὶ ζωὴν
καὶ ξέχασε τοὺς διωγμούς,
ἀκου καὶ ἐκείνην τὴν βοήν
καὶ μαινομένων ὀρυγμούς.

Μερκούρηος σοῦ λέν αὐτοί,
τῶπε φωνάζουν ἄλλοι,
ποῦ νὰ μᾶς πῇ παπᾶς 'στ' αὐτὴ
καὶ διάκος 'στὸ κεφάλι.

Ἄκου τί βρόντος ἄγριος καὶ τί παιάνων ἦχοι!
σὲ μακαρίζω, φίλε μου, καὶ εἶχες μεγάλη τύχη
ν' ἔλθῃς μέσ' στὸ πτολίεθρον τῆς γῆς τῆς ἐλευθέριας
εἰς ἐκλογῶν ἡμέρας,
νὰ καταλάβῃς τί θὰ πῇ λαὸς Ρωμηῶν βαρβάτος
καὶ τί σημαίνει κράτος
μὲ Στέμμα, μὲ Κυβέρνησιν, μὲ νόμους, μὲ ἐξουσίαις,
καὶ μὲ τιμῆς ἀσφάλειαν, ζωῆς, περιουσίας.

Ἦσαν ἀλήθεια τυχερός ἐδῶ νὰ τύχῃς τώρα,
ποῦ βγαίνει 'στὸ μπαλκόνι τῆς ἡ γραῖα Θεοδώρα
καὶ ὅλο τὸ λέει φανερά
καὶ μᾶς τὸ ξαναλέει,
καὶ ἐμεῖς μὲ κάμικι καὶ πυρὰ
τὸ λέμε λυσσαστέοι.

Ἦσαν ἀλήθεια τυχερός, καὶ μένε Κρουσοδίτη,
ποῦ σοῦκαψαν οἱ Βούλγαροι τὸ δόλγιο σου τὸ σπῆτι,
καὶ ἐδῶ κατέφυγες θρηνῶν μέσα σὲ τέτοιαις ὥραις,
νὰ δῇς καὶ σὺ τῆς ἐκλογῆς τῆς μάχης καὶ τῆς μπόρας,
νὰ φῇς καμμιὰ μαχαίρια,
νὰ φῇς καμμιὰ κουμπουρία,
ἢ καὶ καμμιὰ μαγκουρία,
νὰ καταλάβῃς 'λευθερία.

Ἦσαν ἀλήθεια τυχερός, καὶ δόξαζε τὸν Κύριον,
πούπαθες τέτοιαις φοβεραῖς
ἀπὸ Βουλγάρους συμφοραῖς,
καὶ τέτοιαις ὥραις ἐτυχες 'στὸ κράτος τὸ σωτήριο.

Ὡς τόσα μὲς 'στὴ συμφορὰ
πάντα θὰ δῇς καὶ τὴ χαρὰ,
ποτὲ καλοῦ μηδὲν κακὸν οὐκ ἔστιν ἀμικτός,
πρὸ πάντων δὲ καὶ μάλιστα σὺν τύχῃς σ' ἐκλογαῖς.

Φ.—Κυττάσεις τοῦπα, Περικλῆ, πιστοῖλα, λάζου, ἔτι
θαρεῖς πῶς ἐφθασαν καὶ ἐδῶ τῆς Βουλγαρίας τὰ στῆλα,
καὶ οἱ παῖδες οἱ πολέμαρχοι καὶ ὁ τρόμος τῶν βαρβάρων
ἐξώρμησαν μαινομένοι κατὰ ληστῶν Βουλγάρων
νὰ προκατίσσουν ἱερὰ καὶ τῶν προγόνων θήκας
καὶ ν' ἀνεγείρουν τρόπαιον εἰς τὰς Ἀπτερούς Νίκας.

Γιατί φωνάζεις, βριστάς, βρυγμοί,
καὶ Κανινιάλων ὀρυγμοί;
γιατί τὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
κατατρομάζουν κτύποι,
καὶ τρέχουν ἀνευ χαλινῶν
καὶ ἀνευ ἵππων ἵπποι;

Γιατί Ρωμηῶν κηφηναρζοῦ,
γιατί Ρωμηῶν τραμπουκαρζοῦ
μὲ ξύλα καὶ μ' ἀρματωσίαις 'στοὺς δρόμους πηλαεῖ
καὶ πόλεμον ἐμφύλιον ἀφρίζον ἀπειλεῖ.

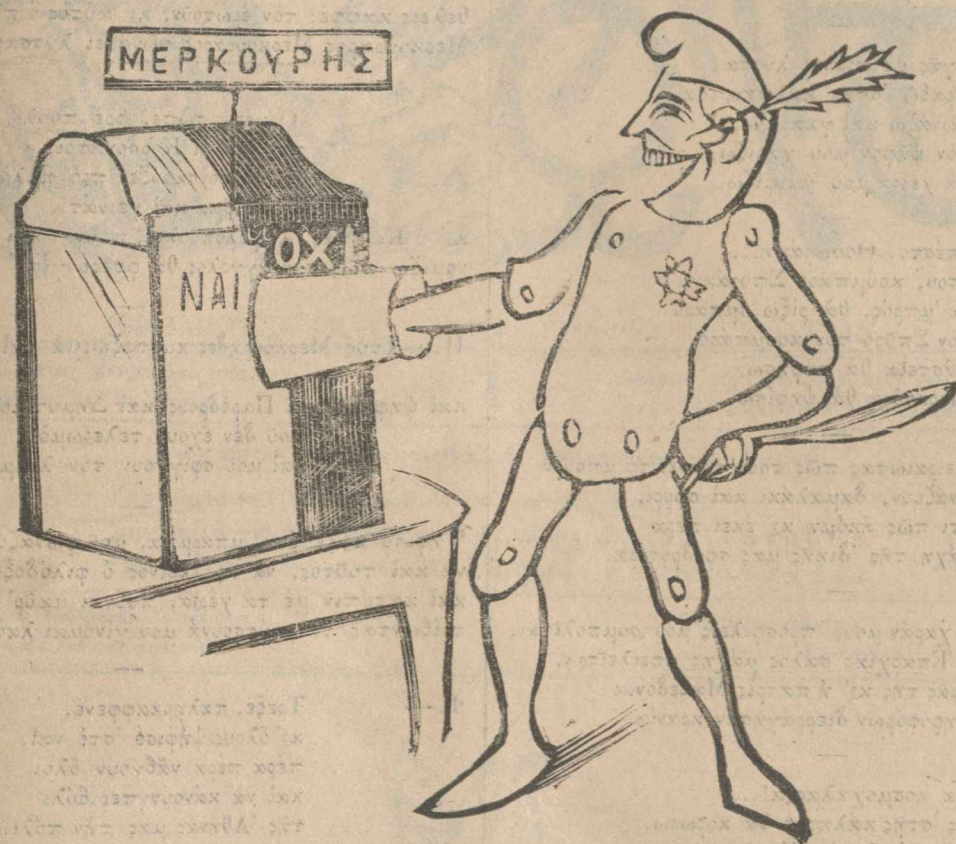
Βγάζουν ἀφροὺς τὰ στόματα
καὶ πέφτουν κάτω πτώματα.
Ἐλα μ' ἐμὲ καὶ θαύμασε τὸν νόμον τὴν πατρίδα...
τὸν Ἀγγελόπουλο τὸν λέν ζοζὸ καὶ κατσαρίδα,
καὶ τὸν Μερκούρη Πρίγκηπα μέσ' ἀπὸ τὸ Κρανίδι,
καὶ νὰ μαχαίρι, ρόπαλο, κουμπουρί, καὶ σανίδι.

Βλέπεις αὐτὸν τὸν κούτσάρο;... γὰρ αὐτὸν ὁ νόμος χλευσᾷ
ἐκεῖνος μόνον κυβερνᾷ καὶ ἐκεῖνος βασιλεύει.
Τοῦτον Ἀρχὴν μου θεωρῶ,
τοῦτον Σερασκέρατο,
καὶ σὺν σηκώσῃ πατέρα
μόρτο Σαμψὼν καὶ κάτω.

Γιὰ πῆς μου, Κρουσοδίτη μου, ποτὲ καμμιὰ φορὰ
σὺν μουλὸς δὲν ἐκλώτσησες μέσ' στὴ Βουλὴ τὴ μουλῶν,
γιὰ τοὺς θεσμούς δὲν ἀρπάξες ποτέ σου πατέρα
καὶ εἰς ὅ, τι 'μπρός σου δρέθηκε δὲν ἔκανες ρεμούλα;

Κανένα δὲν ἐσκύλισες;
κανένα δὲν ἔξεκοίλισες;
κανένα δὲν πιστόλισες;
καὶ δὲν ἐλειθοβόλησες
μ' ἀγέρωχον ἀντάμνη
καμμιὰς βιτρίνας τζαμι;

Δὲν ἀκουσες νὰ σοῦ τὸ πῇ καὶ ὁ γέρο Θεοδώρ;
τότε δὲν ξέρεις τίποτα καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς;
Δὲν νοιώθεις ἀπὸ Σύνταγμα, δὲν νοιώθεις ἀπὸ νόμους,
καὶ οἱ Κρούμοι σοῦκαψαν καλὰ
νὰ σ' ἀποστείλουν, μπουνταλά,
νὰ σκοτωθῇς ἐλεύθερος 'στῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους.

Μέσ' στὰ νύκ Κρόνια καὶ 'στὴν βόην τῶν κόμων
ἀπόφυγε τὰς ἀστοκίας παντὸς ἀγρίου βλέμματος,
ἀπόφυγε τὸ Σταδίων, τοῦ Κοραῖ τὸν δρόμον,
ὅστις καὶ μέχρι σήμερον καλεῖται δρόμος αἵματος.
Σὺς νὰ πῇς 'στὸ Κρούσοδον ἀμέσως καὶ ἀπ' εὐθείας
πρὸς τὸ στείλουν, ἄραχλε, 'στὰς πρώτας βοηθείας.

Σὺς νὰ πῇς 'στὸ Κρούσοδον πῶς δρῶμεν ἐλευθέρως,
πῶς νὰ πῇς 'στὸ Κρούσοδον πῶς τῶπε δις ὁ γέρος,
καὶ θῆναι μαινοὺς συμφορὰ, καὶ μένε Κρουσοδίτη,
ἂν δὲν τὸ πῇ καὶ τρίτη.

Σὺς νὰ πῇς 'στοὺς ἀδελφούς
τοὺς ἀλυσσοδεμένους
ἀδελφούς πόθους καὶ κρυφούς
σανιδόφρου γένους,
ποῦ γίνηκε σαράβαλο
μὲ 'λευθερίας χορτάτο,
καὶ ἔχει γὰρ τὸν Καρανδάλο
σπουδαῖο Κομητάτο.

Πῆς τοὺς τὸ τεῖχος καὶ ἀκουσες σὲ τοῦτο τὸ καμίνι.
ἴσως νὰ γάρουν καὶ ἐκεῖνοι.

Πῆς τοὺς πῶς εἶναι ὁδὸς μᾶς καὶ μὴν μᾶς ἀσπρίλῃ
τῆς κάλπης ἢ μαυρίλας.

Πῆς τοὺς πῶς τοῦτη μοναχὰ 'στὸ γένος ἀναγκάζει
καὶ ἀσπρόπραστους πάντοτε καὶ σήμερον μᾶς βγάζει,
καὶ ἂν ἀπὸ κάλπης φεῖγουμε κατὰ μὴν ἡμερῶν,
ἀλλ' ἡ μουντζούρα μ' αἰμάτι ξεπλύνεται καὶ βγαίνει.

Αὐτὰ νὰ πῇς παρκαλῶ, καὶ ξενόιστος ἐκπλάσσει,
καὶ ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου,
μὴ τοὺς πατρώους σου θεούς σὺν εὐσεβῆς Διαιάς
τοὺς μετὰφῶντες εὐελπίς ἐκ γῆς Μακεδονίας
εἰς πατρίδα τὴν γενέτειράν σου μνηστῆρα τῶν ὀνείων,
μὴ φύγε τὴν κηλὶς ὁ Λαὸς τὰς φλόγας τῶν Σοδόμων.

Π.—Χαῖρε, φίλε, σὺς πέραι,
κατενύχῃ σου καλῶ.

ἐκλογῆς προβάλλ' ἡμέρα,
τραλαλά μας, τραλαλό.

Ἐκλογῆς μὲ πλάνει λύσσα
καὶ τραβῶ 'στῆς κάλπαις ἴσα,
καὶ φωνάζω καὶ γκαρίζω,
καὶ τὸν ψῆφον μου χαρίζω,
καὶ τὰ χέρια μου μαυρίζω.

Φ.— Εὐαναπέστο, Θοδωράκη...
γεῖά σου, κούμπασε Σπυράκη.
Βάρδα μ'πρός, θά' ρίξω συμπάρο
γὰ τὸν Σπύρο τὸν κουμπάρο,
καὶ τὰστέα θά' τὰφήσω
καὶ Μερκούρη θά' ψηφίσω.

Κύττα καὶ τοὺς Πειραιώτας πῶς τοὺς πλάνει τὸ μπουρί
καὶ Θανάσαρος φωνάζουν, δαμαλάκι καὶ σφυρί,
μὰ περίεργον τῶντι πῶς ἀκόμη κι' ἐκεῖ πέρα
δὲν συνεκροτήθη μάχη τῆς 'δικῆς μας σφοδρότερα.

Πλὴν μανθάνω μὲ χαρὰν μου, προσφιλεῖς μου συμπολίται,
πῶς κι' ἐκεῖ 'στὰς Ἐπαρχίας σάλος μάχης ἀπειλεῖται,
κι' ἔμαθε μετὰ χαρᾶς τῆς κι' ἡ πατρὶς Μακεδονία
πῶς παντοῦ τῶν ψηφοφύρων διερράγησαν κρανία.

Κύττα κοσμοχλασιά!...
μ'πρός 'στῆς κάλπαις θά' κορώσω,
κι' ἴσως μὲς 'στὴν Ἐκκλησίᾳ
κάποιον φίλο μαχαίρώσω.

Ἄχ! πῶς ἤθελα νὰ γίνῃ, Περικλέτο πατριώτη,
κι' ἄλλη μάχη σὰν τὴν πρώτη,
καὶ νὰ μὴν ἀφήσω πάστα σ' ἓνα Ζαχαροπλαστεῖο
καὶ νὰ κάνω τὸν ἀστεῖο.

Π.— Τρέχω 'στῆς κάλπαις, Φασουλῆ, μ' ἐκλογικὸ φουσάτο,
κι' ὅποιος τὸν Δῆμον ἀγαπᾷ Μερκούρη ψηφισάτο.
Ἄν ἐβγῇ τοῦτος Δῆμαρχος ὠφέλεια 'δική μας,
κι' ἂς ρίξωμ' στὸν Σπύραρο καρφότο τὸ κουκί μας.

Φ.— Πρὸς τὸν Μερκούρη ἐτρέξα καὶ τοῦπα πότισέ με,
πρὸς τὸν Μερκούρη ἐτρέξα καὶ τοῦπα φώτισέ με,
κι' ὁ Σπύραρος μ' ἐπότισε
κι' ὁ Σπύραρος μ' ἐφώτισε,
κι' εἶδα νερὸ 'στὴ βρύσι μου, 'στὸ δρόμο μου φανᾶρι
σὰν ἥλιο καὶ φεγγάρι.

Π.— Ἐγὼ γὰρ τὸν Μερκούραρο πούλω καὶ τὸ βρακί μου
καὶ πάω μὲς 'στὴν κάλπη του νὰ ρίξω τὸ κουκί μου.
Κι' ἐφέτος ἀπεφάσισα, παιδιά μου, δίχως ἄλλο
περιστεράκι κάτχαπρὸ τὸν Σπύραρο νὰ βγάλω.

Λέει λαὸς μὲ τὰ βιολιά
τὸν Σπύρα πῶς θά' βγάλῃ,
τὸ κελαῖδον καὶ τὰ πουλιά,
τὸ λέν κι' οἱ παπαγάλοι.

Φ.— Παῖδες Ἑλλήνων τρέξετε καὶ γίνετε θυσιᾶ...
τὸν παπαγάλο τοῦ Κωστῆ τοῦ Παλιγγενεσία
θέλεις καφφέ; τὸν ἐρωτοῦν, κι' αὐτὸς ὁ πληρωμένος
Μερκούραρος Μερκούραρος φωνάζει λυσσασμένος.

Ὁ γέρος τῶπε, βρέ πουλί,
τοῦ λέν οἱ Κορδονάτοι,
μὰ τοῦτο σκούζει πρὸ πολὺ
μὲ πείσμα καὶ γεινάτι,
κι' ὁ Κώστας Ἀγγελόπουλος, ποῦναι καὶ σήτωρ λαῶν,
νομίζω πῶς σὰν ἄγγελος θά' φτερουγίσῃ μαῦρος.

Π.— Τοὺς Μερκούρηδες κυττάζω, μὰ καὶ τοὺς Ἀγγελίους
καὶ ψηφίζω καὶ Παρέδρους καὶ Δημοτικούς Συμβούλους,
ποῦ δὲν ἔχουν τελειωμὸ
καὶ μοῦ σφίγγουν τὸν λαιμό.

Ψήφισε κι' ἐμένα, μπάρμπα, μοῦ φωνάζουν τόσαις μοῦρα,
νὰ καὶ τοῦτος, νὰ κι' ἐκεῖνος ὁ φιλόδοξος μουρμούνης,
καὶ κατόπιν μὲ τὰ χέρια, ποῦναι μαῦρ' ἀπὸ μουντζούρες,
τρίβοντας τὰ μούτσουνά μου γίνομαι λαὸς μουντζούρης.

Φ.— Τρέξε, παληοκαφφενέ,
κι' ὅλους ψήφισε 'στὸ ναί,
πέρα πέρα νάβγουν ὅλοι
καὶ νὰ κάνουν περιβόλι
τῆς Ἀθῆνας μας τὴν πόλι.

Π.— Τῆς παρλάταις σου ν' ἀφήσης
καὶ Μερκούρη νὰ ψηφίσης,
κι' ὕστερα νὰ μουῖλθης τάπα
νὰ σοῦ δώσω μία φάπα.

Φ.— Ζήτ' ὁ Σπύρος... ποῦρι ποῦρι,
ἔχεις κούτελο καὶ μούρη;
δῶσε ψῆφο τοῦ Μερκούρη.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
ὡς ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Τὸν μεγάλον Κυμβελῖνον, τραγωδίαν τοῦ Σαίξπηρον,
τὸν μετέφρασε τελείως μετὰ θερμῆς διαπύρου
Μιχαὴλ ὁ Δαμιράλης, ὁ δεινὸς Σαίξπηριστής,
καὶ πολλῶν τραγωδιῶν τοῦ γλαφυροῦ μεταφραστή.

Συστήνεται καὶ παρ' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ σὰς δούλου
ἡ κλασσικὴ Σκουπιδιάς, ἔγγρα μὲ ραψωδίας,
τοῦ Πολυβίου σάτυρα τοῦ Δημητράκοπούλου
περιγελάστρα, τσοχτερή, μὲ πλούτον εὐφραδείας,
κι' ὁ Κόντες ὁ Κουρούπης τῆς θά' μείνῃ 'στὸν αἰῶνα...
μὰ δι' αὐτὴν σὰς ἔγραψα πολλὰ καὶ τὸν χειμῶνα.